

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Kozma és Fáy Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Kozma Péter ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, sajtóhelyreigazítás iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. december 9. napján meghozott, 19.P.25.284/2014/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperes által szerkesztett lapot kiadó ...-t (címe), hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint fellebbezési költséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy az általa szerkesztett ... című napilapban, az ítélet jogőre emelkedését követő szombati számban, a sérelmezett cikkel azonos helyen, az eredeti szöveggel azonos betűméretben hozza nyilvánosságra az alábbi közleményt: „Helyreigazítás: „...” című, ... napján megjelent közleményünkben a felperes neve ügyvéd által indított perrel kapcsolatosan valótlanul állítottuk, hogy a bíróság azt állapította meg, hogy a Kehi által kért iratok nem esnek az ügyvédi titok körébe. Ebben a kérdésben ugyanis a bíróság nem foglalt állást.”

A felperes keresetét ezt meghaladóan elutasította.

Úgy határozott, hogy a felek a perrel felmerült költségeiket maguk kötelesek viselni.

Kötelezte az alperes kiadóját, a ...-t, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 forint kereseti illetéket.

Ítéletében ismertette az Alaptörvény IX. cikk (1)-(3) bekezdéseit, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1)-(3) bekezdéseit, 10. §-át, 12. § (1), (2) bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 343. § (3) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12., 15. számú állásfoglalásait.

Az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a sajtóközlemény felperes által sérelmezett állítása a hír alapját képező bírói ítélet indokolásának mennyiben felel meg. Amennyiben nem, akkor pedig van-e olyan mértékű különbség, ami sajtóhelyreigazításra alapot ad.

Az elsőfokú bíróság értékelte a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.K.30.417/2013/55. számú ítéletét, melyet összevetett az alperesi

sajtóközleményben foglaltakkal. Arra a következtetésre jutott, hogy a sajtóközlemény valótlan állítást tartalmaz azon közléssel kapcsolatban, miszerint „a bíróság azt állapította meg, hogy a (felperes által) kért iratok nem esnek az ügyvédi titok körébe”. A felperes azért lett pervesztes a kérdéses jogvitában, mert a bíróság nem fogadta azt az érvet, mely szerint azt kell vizsgálni, hogy a KEHI által igényelt iratok kiadása az ügyvédi titok körébe esik vagy sem. A bíróság úgy érvelt, hogy a közigazgatási pernek csak a bírságra vonatkozó határozat felülvizsgálata a tárgya, ezért az ügyvédi titok tartalmáról és terjedelméről nem foglalt állást.

Ehhez képest a sajtóközleményben foglaltak, mely szerint a bíróság azt állapította meg, hogy a kért iratok nem esnek az ügyvédi titok körébe, nem felel meg a valóságnak, mert ilyen megállapítást a bíróság nem tett. Megítélése szerint ez nem minősül lényegtelen különbségnek, mivel a felperes pervesztesnek minősült a KEHI elnökével szemben, de nem az alperesi közleményben írt okból.

Megítélése szerint a felperesi helyreigazító szöveg szükségtelenül tartalmazza a hamis látszat keltésére való utalást, másrészt a szöveg megfogalmazása nem volt kellően tömör, illetve nem volt egyértelműen megállapítható, hogy mi az eredeti közlés sérelmes része.

A perköltséggel kapcsolatos döntés mellőzését a Pp. 78. § (2) bekezdésére alapította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a kereset teljes elutasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelően feltárta, azonban abból helytelen következtetéseket vont le. Téves az a megállapítás, hogy a sajtóközleményben sérelmezett állítás és a vizsgált bírósági ítélet indokolásának lényege olyan különbséget vet fel, amely sajtó-helyreigazítás alapjául szolgálhat.

Az alperes a hiteles tájékoztatás kötelezettségét betartotta, közlésében egy mondat pontatlanul jelent meg. Összességében azonban a felperes helyzetének megítélése szempontjából ez közömbös, mivel a hír alapját képező ügy végkimenetelében nincs jelentősége annak, hogy a KEHI nem is kívánt ügyvédi titok körébe eső adatokat beszerezni, vagy pedig a kért iratok nem esnek ügyvédi titok körébe. A KEHI nem kívánt ügyvédi titkot képező iratot beszerezni, ez pedig szükségképpen jelenti azt is, hogy azok nem eshetnek az ügyvédi titok besorolás alá.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A közigazgatási perben az volt a következetes álláspontja, hogy döntésnek érintenie kell az ügyvédi titok kérdését is, a jogvita eldöntésének ez sarkalatos pontját kellett volna képeznie. A bíróság azonban ezt az álláspontot nem osztotta, és az ügyvédi titokkal kapcsolatos érdemi megállapítást nem tett. Az alperesi írás azonban azt közölte, hogy a bíróság állást foglalt az ügyvédi titok tekintetében.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével teljes egészében egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253.§ (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A jogvita elbírálására irányadó Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tény állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely

tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a felperes által sérelmezett teljes írás szövegösszefüggését értékelve, azt összevetette az érintett bírósági ítéletben foglaltakkal. A bizonyítékok összevetése alapján megfelelően következtetett arra, hogy a felperes által sérelmezettek szerint valótlan állításnak minősült, hogy a KEHI által kért iratokkal kapcsolatosan a bíróság azt állapította meg, hogy ezek nem esnek ügyvédi titok körébe, mivel ilyen megállapítás nem szerepelt a határozatban.

A felperesnek az iratkiadással kapcsolatosan és közigazgatási perben elfoglalt álláspontja határozottan az volt, hogy a dokumentumok kiadását azért tagadta meg, mert azok üzleti titok körébe esnek. Ebből következőleg pedig nem lényegtelen tévedés a felperes szempontjából az alperesi közlés.

Az alperesi fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az alperes által szerkesztett napilapot kiadó ... köteles viselni a felperes perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint. A felperesi perköltséget a másodfokú bíróság, a saját ügyében eljáró ügyvéd költségeként állapította meg, utalva a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontjára és (5) bekezdésére.

Köteles továbbá külön felhívásra megfizetni az alperes által szerkesztett napilapot kiadó ... a le nem rótt fellebbezési illetéket, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2015. június 16.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő